

Sygn. akt **II AKa 55/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Bogumiła Metecka-Draus (spr.)
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski SA Janusz Jaromin
Protokolant:	st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Michała Lasoty

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2016 r. sprawy

R. Ś.

oskarżonego z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt III K 258/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. B. M. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Janusz Jaromin Bogumiła Metecka-Draus Grzegorz Chojnowski

Sygn. akt II AKa 55/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 27 października 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt III K 258/13 uznał oskarżonego R. Ś. (poprzednio L.) winnego tego, że:

- w dniu 15 stycznia 2012 r. w S., będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 12 lipca 2006r (sygn. akt IV K 193/ 06) za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, który to wyrok został następnie objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego

w Szczecinie z dnia 8 lipca 2008 r. (sygn. IV K 663/08), którym oskarżonemu wymierzono karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27 maja 2006r do dnia 16 kwietnia 2007r oraz od dnia 17 listopada 2008r do dnia 26 maja 2009 r., w ciągu pięciu lat po odbyciu wymienionej kary, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał podrobienia polskiego pieniądza w postaci banknotu o nominale 100 zł serii (...), data emisji 1994 r. poprzez stworzenie skanu wyżej opisanego banknotu, utworzenie na jednostce centralnej komputera marki H. (...) pliku graficznego zawierającego wizerunek banknotu i jego wydrukowanie, a następnie w dniu 16 stycznia 2012 r. na terenie marketu (...) znajdującego się przy ul. (...) w S. wyżej opisany podrobiony banknot o nominale 100 zł puścił w obieg płacąc nim za zakupione towary tj. popełnienia czynu opisanego w art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i przy przyjęciu, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi za ten czyn na podstawie art. 310 § 1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- w dniu 15 stycznia 2012 r. w S., będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 12 lipca 2006 r. (sygn. akt IV K 193/ 06) za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności, który to wyrok został następnie objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 8 lipca 2008 r. (sygn. IV K 663/08), którym oskarżonemu wymierzono karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 27 maja 2006 r. do dnia 16 kwietnia 2007r oraz od dnia 17 listopada 2008r do dnia 26 maja 2009 r., w ciągu pięciu lat po odbyciu wymienionej kary, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czynił przygotowania do podrobienia polskich pieniędzy w postaci banknotów o nominalach 100 zł serii (...), rok emisji 1994 i 50 złotych serii (...), rok emisji 1994, w ten sposób, iż w celu podrobienia wyżej opisanych banknotów stworzył na jednostce centralnej komputera marki H. (...) pliki graficzne stanowiące zeskanowane wizerunki wyżej opisanych banknotów o nominalach 50 zł i 100 zł, tj. popełnienia czynu opisanego w art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 310 § 4 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 316 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek: podrobionego banknotu o nominale 100 złotych seria (...), data emisji 1994 r., laptopa H. (...) ((...)) wraz z kablem zasilającym i zasilaczem oraz urządzenia wielofunkcyjnego H.(...) ((...)). Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 16 stycznia 2012r do dnia 7 marca 2012r., przyjmując, że jeden dzień pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Natomiast na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ustęp 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca oskarżonego zarzucając obrazę przepisów postępowania w zakresie, który miał wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu, w tym nakazu badania i uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego,

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i przyjęcie najmniej korzystnej dla niego wersji wydarzeń,

- art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, brak właściwego rozważenia całokształtu zebranych w sprawie dowodów, dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego polegającego na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów pomimo, iż podstawy do przyjęcia winy oskarżonego nie są dostateczne w szczególności w stosunku do zeznań A. Ś. i S. B., przy czym zeznania A. Ś. Sąd uznał za niewiarygodne z tej przyczyny, że jest małżonką oskarżonego, gdy tymczasem w toku składania zeznań w sposób logiczny podała ona przyczyny dla jakich pamięta dzień 15 stycznia 2012 r.,

- poprzez brak dążenia Sądu pierwszej instancji, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, które wskazują na istnienie lub nie w zachowaniu oskarżonego znamion zarzucanych mu czynów, a w szczególności nieuwzględnienie wniosków dowodowych składanych przez obrońcę oskarżonego w toku przewodu sądowego.

Tak argumentując, apelująca wniosła o zmianę orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie, z daleko posuniętej ostrożności procesowej, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się bezzasadna.

Odnosząc się do sformułowanych w skardze odwoławczej zarzutów procesowych, stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy procedował prawidłowo, nie naruszając podstawowych zasad procesu karnego oraz poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i to w oparciu o całokształt materiału dowodowego. Stanowisko swoje w sposób wyczerpujący oraz zgodny z regułami art. 7 k.p.k. uzasadnił w obszernych pisemnych motywach, sformułowanych zgodnie z wymogami art. 424 § 1 k.p.k. Nie ma racji skarżąca, gdy zarzuca Sądowi orzekającemu naruszenie zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.) i niewłaściwą, bo niespełniającą zasad art. 7 k.p.k., ocenę dowodów (art. 7 k.p.k.) poprzez uznanie za niewiarygodnych zeznań A. Ś. oraz S. B., a przyznanie waloru wiarygodności dowodom niekorzystnym dla oskarżonego.

Lektura uzasadnienia wyroku wskazuje bowiem, iż Sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania – zarówno te niekorzystne, jak i te przemawiające na korzyść oskarżonego. Wbrew temu, co zarzuca skarżąca, w sprawie nie zaistniały tego typu wątpliwości, których nie dałoby się usunąć, oceniając zgromadzone dowody zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz kierując się doświadczeniem życiowym. Sam fakt występowania w sprawie sprzecznych dowodów nie implikuje jeszcze podstaw do zastosowania zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k.. Dowody te wszak podlegają swobodnej ocenie Sądu meriti przez pryzmat okoliczności wymienionych w art. 7 k.p.k. Dopiero, gdyby ocena ta nie doprowadziła do jednoznacznych ustaleń, wchodziłoby w grę zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k.

W rozpoznanej sprawie Sąd Okręgowy dokonał jednak logicznej i przekonującej oceny zgromadzonych dowodów. Po przeprowadzeniu wnikliwej analizy wyjaśnień oskarżonego, słusznie Sąd ten odmówił im wiary trafnie wskazując na ich niekonsekwencje i brak logiki.

Skoro w świetle opinii biegłego z zakresu badań komputerowych, bezspornym było, iż wszystkie pliki uwidaczniające zeskanowane wizerunki banknotów o nominale 50 złotych i 100 złotych zostały wytworzone na komputerze A. N. (1) w dniu 15 stycznia 2012 r., to trafnie Sąd orzekający odrzucił jako wykrętne wyjaśnienia oskarżonego, że falsyfikat banknotu 100 złotowego otrzymał on od A. N. (1). A. N. (1) bowiem od 13 stycznia 2012 r. przebywał w Wielkiej Brytanii, a więc nie mógł przed tą datą, jak twierdzi oskarżony, przekazać mu podrobionego banknotu, który wytworzony został w dniu – gdy ten przebywał już w Wielkiej Brytanii. Zasadnie też Sąd Okręgowy zakwestionował zeznania A. Ś. i S. B.. Nie sposób uznać, że po upływie trzech lat, zeznające szczegółowo pamiętały, że oskarżony 15 stycznia 2012 roku przez cały dzień rąbał drzewo i w związku z tym nie mógł tego dnia udać się do mieszkania A. N. (1). Słusznie Sąd pierwszej instancji skonstatował, iż zarówno żona oskarżonego jak i jej koleżanka, miały interes w tym, by uchronić go przed odpowiedzialnością karną zwłaszcza, że z zeznań T. P. wynikało, iż rąbanie drzewa przez oskarżonego miało miejsce w dniu kołеды, tj. 16 stycznia 2012 roku. W świetle powyższych wywodów przyjąć należy, że Sąd rozstrzygający trafnie uznał winę oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów. Oskarżony podczas pobytu A. N. (1) w Wielkiej Brytanii, przebywał w jego mieszkaniu, korzystał z jego laptopa i posłużył się 100 złotowym banknotem, wytworzonym na tym laptopie, w sklepie (...). Całkowicie więc zasadnie, Sąd ten uznał, że nikt poza oskarżonym nie mógł wytworzyć, falsyfikatu banknotu 100 złotowego, którym właśnie oskarżony posłużył się w sklepie (...). Także ocena prawna zachowania oskarżonego jest prawidłowa. Słusznie Sąd Okręgowy

ocenił, że podrobienie banknotu było łatwe do zauważenia i przez to falsyfikat ten został zakwestionowany przez sprzedawczynię, a przez oskarżonego niewykorzystany i z tego powodu trafnie przyjęto wypadek mniejszej wagi.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia w zakresie kary – zarówno kar jednostkowych, jak i kary łącznej pozbawienia wolności, to stwierdzić należy, iż Sąd orzekający miał na uwadze wszystkie okoliczności wymienione w art. 53 k.k., w szczególności wielokrotną karalność oskarżonego, a przy kształtowaniu kary łącznej związek przedmiotowo – czasowy, przypisanych mu czynów. W ocenie Sądu odwoławczego wszystkie prawidłowo wymienione przez Sąd pierwszej instancji okoliczności, mające wpływ na wymiar kary, zostały przez ten Sąd dostrzeżone i należyście uwzględnione. Oskarżony niewątpliwie jest sprawcą niepoprawnym, o czym dobitnie świadczą kolejne dwa wyroki zapadłe już po popełnieniu przestępstw rozpoznawanych w niniejszej sprawie (k. (...)), a zatem wymaga zintensyfikowanych oddziaływań resocjalizacyjnych w warunkach izolacji.

Reasumując, Sąd Apelacyjny stwierdził, iż w sytuacji, gdy Sąd orzekający, po należyтым przeprowadzeniu postępowania obdarzył wiarą określone dowody, bez wątplenia wskazujące na sprawstwo oskarżonego w zakresie mu zarzucanym, a następnie w oparciu o nie i zgodnie z ich treścią ustalił stan faktyczny, to w żaden sposób nie można zgodzić się ze skarżącą, że dokonana przez ten Sąd ocena dowodów jest błędna. Zatem wyrok Sądu pierwszej instancji jako słuszny i sprawiedliwy, należało utrzymać w mocy.

Oskarżony nie posiada żadnego majątku, a ma zobowiązania alimentacyjne stąd, należało zwolnić go od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym (art. 624 § 1 k.p.k.).

Obrońca oskarżonego złożyła wniosek o przyznanie od Skarbu Państwa kosztów obrony z urzędu, stwierdzając, że nie zostały one uiszczone, dlatego orzeczenie kosztów na jej rzecz, uzasadnione jest treścią § 2 ust. 1-3, §14 ust. 2 pkt 5, § 19 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Janusz Jaromin Bogumiła Metecka-Draus Grzegorz Chojnowski